

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

HODINOVÁ VEŽA

FRAGMENT

Časodejovia 3

Hodinová veža

Vyšlo aj v tlačovej podobe

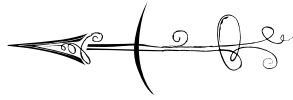
Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 3 – Hodinová veža – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

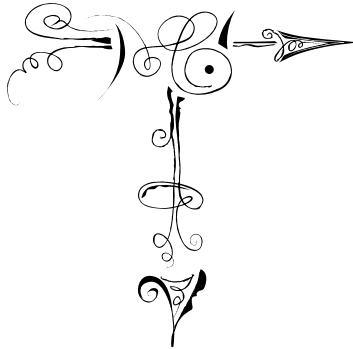

ALBATROS MEDIA a.s.

ČASODEJŮVIA

HODINOVÁ VEŽA

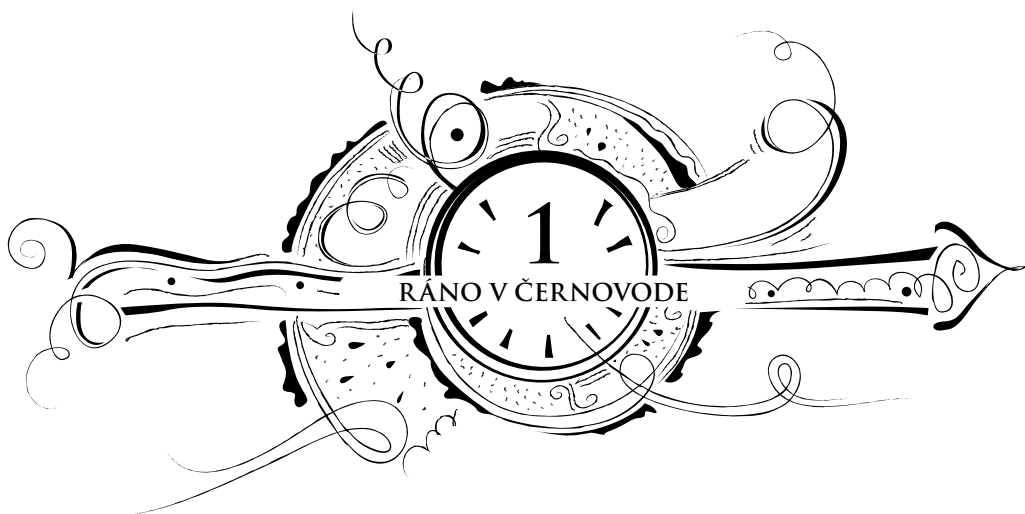
NATALJA ŠČERBA

FFRAGMENT

OBSAH

1. kapitola	Ráno v Černovode	5
2. kapitola	Priatelía	18
3. kapitola	Sieň žaliacich kameňov	30
4. kapitola	Rozhovor	44
5. kapitola	Slávnosť	59
6. kapitola	Tajnos	78
7. kapitola	Astarius	93
8. kapitola	Zacharino rozhodnutie	104
9. kapitola	Holubia veža	116
10. kapitola	Prvý deň v škole	129
11. kapitola	Čap	141
12. kapitola	Hodina vo Hviezdnej veži	153
13. kapitola	Rubínový špic	167
14. kapitola	Nočné stretnutie	186
15. kapitola	Trojzubec	199
16. kapitola	Cesta za vlami	204
17. kapitola	Sviatok Listopadu	224
18. kapitola	Hojdačka	232
19. kapitola	Pole tajomných hodín života	242
20. kapitola	Norton Ohnev	253
21. kapitola	Lunovták	262
22. kapitola	Narodeniny	269
23. kapitola	Rád priateľstva	285
24. kapitola	Deň darčiekov pod vankúšom	292
25. kapitola	Nový rok	310
26. kapitola	Hodinová veža	327
27. kapitola	Začasovaní	341
28. kapitola	Úloha	347
29. kapitola	Čierna kráľovná	355

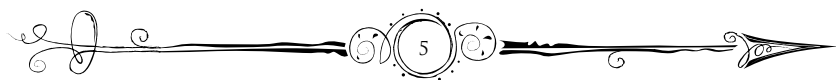

Silný poryv morského vetra s rámusom rozrazil ťažké vitrážové okno. Vasilisa sa na ten hluk prebudila a prudko sa posadila na posteli.

Za obdĺžnikovou okennou tabuľou sa mračilo ospalé nebo, len na horizonte, kde sa spoza hustých mrakov predierali lúče vychádzajúceho slnka, sa rozlieval pruh jasnočerveného svetla.

Bol čas vstávať. Hodiny nad zrkadlom, ktoré v tej chvíli mali podobu žltého mesačného kotúča, ukazovali o päť minút šesť. Čoskoro sa zmenia na tanier s lyžičkami a vidličkami – to bude čas, keď sa podávajú raňajky. Potom budú hodiny vyzerať ako oranžové slnko, čo znamená voľno, a presne o druhej sa z nich stane podnos s dvoma ušami symbolizujúci rodinný obed. Až sa podnos zmení na čajovú kanvicu, nastane chvíľa na servírovanie popoludňajšieho čaju, čo je tradícia, ktorá sa v zámku prísne dodržiava. Na nízkom oválnom stolčeku sa objaví šálka horúceho čaju a nezmizne, kým ho Vasilisa celý nevypije.

Keď sa z hodín stane koleso, znamená to, že sa blíži cestovanie, a presne o desiatej večer, keď je čas ísť spať, sa na stene opäť objaví mesiac. Vasilisa mala tieto časodejnícke hodiny veľmi rada aj preto, lebo rozličnými signálmi ohlasovali aj dianie v zámku. Napríklad keď prišiel niektorý člen rodiny, oznámili

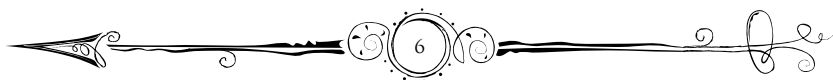
to troma hlasnými údermi a ciferník sa zmenil na erb rodiny Ohnevovcov – zlomenú zlatú strelu na čiernom pozadí. Keď prišli nejakí urodzení hostia, hodiny ukázali ich rodinný erb alebo iné poznávacie znamenie. Pani Fiala, korpulentná dobrosrdečná pestúnka stredného veku, Vasilise rozprávala, že keď sa v Černovode dialo niečo nepríjemné, hodiny šli popredu, a keď rodine hrozilo nejaké nebezpečenstvo, meškali, ciferník strácal lesk a dokonca sa na ňom usádzal sivastý prach.

Najzaujímavejšie však boli hlavné hodiny na najvyššej zámockej veži zvanej Hodinová. Pri prvej prehliadke Černovodu otec Vasilise rozprával, že také hodiny sú srdcom každého časodejníckeho zámku, pretože strážia jeho čas. Podľa nich sa nastavujú všetky hodinárske mechanizmy v dome, preto sa o ne dbá najviac zo všetkých. Hlavné hodiny sa zastavia len pri definitívnej skaze zámku. Za vojny sa počas obliehania pevnosti bojovalo len dovtedy, kým šli hlavné hodiny. Len čo zastali, obyvatelia zámku sa vzdali, pretože spolu s časom zmizla aj posledná nádej na záchranu.

Vasilisa rázne potriasla hlavou, aby zahнала ospalosť, vyskočila z postele a začala si trochu ňahávať telo. Na zámku sa vstávalo skoro, do raňajok zostávali ešte dve hodiny, a tak sa chystala zalietat' si nad morom. Černovod bol vysoký zámok, na ktorom sa týčilo osem rovnakých veží s úzkymi kužeľovými strechami. Veže sa nazývali podľa svetových strán: Severná, Severovýchodná, Východná, Juhovýchodná a tak ďalej. Obklopovali Hodinovú vežu a do každej z nich viedol samostatný vchod.

Vasilisina Zelená izba sa nachádzala na samom vrchu Východnej veže. Keď otvorila okenice dokorán, mohla pozorovať lode, ktoré vychádzali na nekonečné more. Napravo, na juhovýchode, sa tiahol úzky pás ostrovov zahalených do hustej hmly. Vasilisa si dala predsavzatie, že sa na ne niekedy musí vybrať.

Od prvého dňa v Černovode každé ráno lietala okolo zámku. Spočiatku sa bála, že jej to niekto zakáže, ale zatiaľ sa tak nestalo.

Do určitej vzdialenosti možno bolo lietanie povolené, ale rovnako mohol Norton Ohnev prikázať, aby dcére v tréningu nikto nebránil.

Jediné, čo sa Vasilise nepáčilo, bolo tesné susedstvo s Nortom. Jeho izba sa nachádzala hneď vedľa v Juhovýchodnej veži. Keď raz sedela na okennom parapete zabraná do pozorovania západu slnka, nevšimla si, ako Nort potichu otvoril okno na svojej izbe a hodil do sestry veľký vlašský orech. Trafil ju rovno do čela.

Celý deň ju potom bolela hlava! Odvtedy si dávala väčší pozor. Dokonca aj zavčas rána, skôr než vyletela na pravidelný okruh, pozorne si prezrela okná na veži vpravo. V Severovýchodnej veži našťastie nikto nebýval a Dejlina izba bola ďaleko, až v Južnej veži. V Severnej býval otec a deťom zakázal vstúpiť čo len na schodisko vedúce do veže. Západnej veži sa hovorilo Opustená a naozaj zívala prázdnotou.

Vasilisa si veľmi dobre pamätala Jelenine hrozby, že do nej najmladšiu Ohnevovú zatvoria, preto – bez ohľadu na strach – bojovala s nutkaním aspoň do nej nazrieť, len tak zo zvedavosti. V jej predstavách bola Osamelá veža tmavá a studená, na stenách viseli hrôzostrašné mučiace nástroje ako povrazy, háky a reťaze a pod stropom sa pohojdávali sivé vlákna prastarej pavučiny. Vasilisa by sa stavila, že na dokreslenie atmosféry dokonalej hrôzy na stene visí portrét samotnej Jeleny Mortinovej.

Pri prvej prehliadke zámku otec z nejakého dôvodu práve túto vežu vynechal, navyše vchod na schodisko bol uzavretý časodejníckym mechanizmom.

Čas nenápadne plynul. Vasilisa na celé hodiny mizla v rodinnej knižnici, kde sa snažila získať čo najviac informácií o časodejstve. Zvyčajne tam chodievala cez nulové zrkadlo zo svojej izby, pretože na chodbe ustavične hrozilo nebezpečenstvo, že narazí na Nortu alebo Dejlu.

Vasilisa bola rada, že súrodencov stretáva len pri raňajkách a obede a vždy v prítomnosti služobníctva. Zvyčajne všetci mlčky jedli a občas si vymenili chladné, nenávistné pohľady. Večerať mohol každý vo svojej izbe, čo Vasilisa, samozrejme, pravidelne využívala.

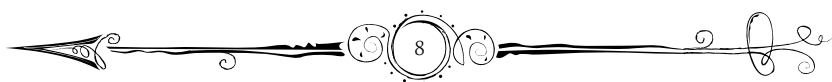
Predposledný augustový deň šla Vasilisa ako obyčajne do jedálne na raňajky. Bez ohľadu na všetko ostatné mala tú miestnosť rada. Uprostred stál oválny stôl so snehobielym obrusom, pozdĺž stien sa tiahol rad nízkych drevených príborníkov plných strieborného riadu. Z nevysokého stropu viseli nad stolom ozdobné bronzové lustre zavesené na dlhých šnúrach. Na stenách s matnými tapetami sa vynímali starodávne obrazy v masívnych rámoch – krajinomaľby s morom a loďami, podobizne okrídlených ľudí – a na protíľahlej stene v kozube za ozdobnou mrežou večne praskal veselý oheň.

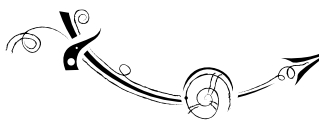
Keď sa Vasilisa nudila, vždy si celý interiér pozorne obzerala, neunikol jej ani najmenší detail. Jej pozornosť zvlášť pútali nádherné starodávne presýpacie hodiny na kozube, ktoré mali podobu skaly obklopenej vílami s pestrofarebnými krídlami. Inokedy zase neprítomne hľadela do ohňa, len aby sa nemusela baviť s Nortom a Dejlou.

Dnes ráno však bolo zvyčajné ospalé ticho preč. Vasilisa hneď pochopila príčinu toho rozruchu. Za vrchstolom sedel otec, pokojný a trochu unavený. Zrejme si ledva vyzliekol cestovný plášť. Hoci sa Norton Ohnev nakrátko ukázal v dome už niekoľko ráz (vždy jej to hlásili hodiny v Zelenej izbe), Vasilisa sa s ním stretla len v deň svojho príchodu do Černovodu, keď jej ukázal zámok.

„Dobré ráno, Vasilisa,“ ozval sa so zvyčajnou ľahostajnosťou. „Meškáš.“

Už-už mu chcela odpovedať, ale keď jej pohľad padol na osobu sediacu po jeho pravej ruke, stratila reč.

„Ahoj, zlatíčko,“ kyslo pozdravila Jelena Mortinová a uprela na dievčinu prenikavé bledomodré oči. „Čakáme na teba...“ Jej slová boli síce láskavé, ale hlas mala jedovatý.

„Vždy chodí neskoro,“ okamžite zareagoval Nort a Dejla to prikývnutím potvrdila.

„Máš červené oči,“ všimol si otec, keď si Vasilisu pozorne obzrel. „Zrejme od vetra... Lietáš často?“

„Každé ráno sa preháňa nad morom, aj keď je to zakázané!“ Dejla si nedala ujsť príležitosť žalovať. V hlase sa jej ozývala závisť, pretože ona jediná spomedzi Ohnevovcov nemala krídla.

„Mne to nikto nezakázal,“ zavrčala Vasilisa. „Jednoducho chcem trénovať.“

„To je neslýchaná drzosť!“ Jelena urobila zlostnú grimasu a začala nervózne poťukávať prstami po svojom časodejníckom náramku. „Norton, musíš ju dať do nejakej internátnej školy, kde vládne prísna disciplína a za každý priestupok proti poriadku ju vyšľahajú trstenicou. Bola vychovaná ďaleko od civilizácie, nemá v sebe dosť grácie. V mojej škole sa jej budú vysmievať.“

Vasilisa sa Jeleniným smerom ani nepozrela. Už dávno sa rozhodla, že otcovu priateľku bude ignorovať. No nečakala, že sa s ňou stretne tak skoro, a dokonca s ňou bude musieť raňajkovať pri jednom stole. Snažila sa upokojiť chvejúce sa ruky aj nohy, ktoré sa jej triasli skôr od nevráživosti než od strachu, sadla si na svoje zvyčajné miesto oproti kozubu a zahľadela sa na presýpacie hodiny obklopené vílami.

Zavládlo ťaživé ticho.

„Pri lietaní nad morom treba používať ochranné okuliare,“ nečakane prehovoril Ohnev starší a uprene sa zahľadela na dcéru. „Najmä ak sa chceš naučiť lietať rýchlo... Nort, ty máš predsa viacero, daruj jedny sestre.“

Brat očervenel a pomaly prikývol, akoby mu niekto silno zatlačil na zátylok.

„Nezabudni, urob to ešte dnes,“ prísne dodal otec. Chlapec pochopil, že je to rozkaz, a ešte viac klesol na duchu.

„Norton, nemal by si deti podporovať v ich rozmaroch,“ sladkým hlasom zatričkovala Jelena. „Potrebujú disciplínu. Ak lietanie povolíš len tak, zacítia slobodu a zanedlho ti budú vo všetkom odvrávať. Ešte si na moje slová spomenieš. A navyše dovoliť svojej... najmladšej,“ vrhla prudký pohľad na Vasilisu, „lietať, kde si zmyslí... a bez dozoru... Čo ak sa zabije?“ Posledné slová vyslovila dvojzmyselne, s istou dávkou skrytej nádeje.

„Podľa mňa existujú oveľa spoľahlivejšie spôsoby, ako sa zabiť, nemám pravdu?“ nezdržala sa Vasilisa. „Napríklad dostať sa do časovej slučky s nejakou šíalenou ženou.“

Tvár pani Mortinovej sa skrivila. Hodinárka potrebovala niekoľko sekúnd, aby sa ovládla, ale čoskoro bol jej výraz opäť pokojný. Dokonca sa zhovievavo usmiala: čo si to tie deti nenavymýšľajú...

„Zaujímalo by ma,“ nekompromisne pokračovala Vasilisa, „či sa efer ohnivého kríža nejakou trestá. Určite áno, je to predsa zločin!“

To už Jelena nevydržala.

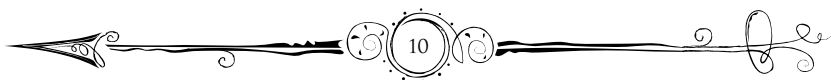
„Ty jedna fejra!“ sykla a nadvihla sa v stoličke, ale v tej chvíli ju niekto prerušil. Ohnev starší zvučne zacinkal čajovou lyžičkou o stopku svojho strieborného pohára.

„Vasilisa, budeš potrestaná za nezdvorilosť,“ povedal, akoby sa nič nestalo. „A teraz by sme sa s vašim dovolením mohli začať venovať raňajkám.“

Na stole sa objavila veľká strieborná misa s plnenými palacinkami od výmyslu sveta a hneď vedľa poháre so šľahačkou, s marmeládou a kadejakými omáčkami.

Po dlhom rannom výlete Vasilise poriadne vyhladlo, preto sa bez ohľadu na hnev vyvolaný nie práve spravodlivým trestom vrhla hneď na tri palacinky naraz, za čo si vyslúžila Jelenin nepriateľský pohľad.

„Nemá nijakú výchovu,“ znechutene zahundrala.

Odrazu sa dvere do jedálne rozleteli a vpustili ďalšieho hosťa. Mark bol vyparádený v slušivom, ale pre časodeja bežnom oblečení. Dlhá košeľová tunika so stojáčikom a širokými manžetami mu splývala na nohavice.

„Prepáčte mi to meškanie,“ ozval sa a poklonil sa pánovi domu. „Zdržala ma istá neodkladná záležitosť, ktorá vyžadovala moju osobnú účasť.“

Po tomto vzletnom ospravedlnení pristúpil k Jelene a galantne jej pobozkal ruku. Vasilisa si odkašľala, aby zamaskovala smiech, ktorý nemohla potlačiť. Oddanosť zlatého kľučiaru mocnej hodinárke sa nedala prehliadnuť.

Norton Ohnev sa kútikom úst pousmial, očividne sa na tom tiež pobavil.

„Práve sme začali, môj milý.“ Pani Mortinová obdarovala chlapca svojím najpríjemnejším úsmevom.

„Sadni si na voľné miesto, Mark,“ nedbalo mu kývol Ohnev starší.

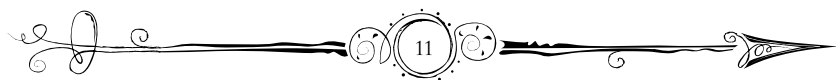
Mark sa pozdravil s Nortom, úctivo sa poklonil Deje, za čo si vyslúžil ľahký rumenec na jej lícach, a sadol si na stoličku vedľa Vasilisy.

„Nazdar, ryšaňa,“ pozdravil ju potichu a takmer nečujne dodal: „Vyzeráš akosi veselo na človeka, ktorý má na svedomí smrť svojich dvoch priateľov.“

„Diana len zaspala,“ precedila Vasilisa cez zuby. „A Feš je v poriadku...“

Mark neodpovedal, ale z jeho zlomyseľného úsmevu pochopila, že Feš Dragocij zrejme vôbec nie je v poriadku. Až sa jej od strachu rozbúchalo srdce.

Pri stole sa zatiaľ preberal nadchádzajúci sviatok: nasledujúci večer, v posledný letný deň, sa v Černovode zídu hodinári z celej Eflary. Hostia budú oslavovať všetkých kľučiarov a záchranu sveta. Ohnev starší sa navyše chystal zvolať poradu, na ktorej sa

za zatvorenými dverami má rokovať o „vyhrotenej politickej situácii“. Viac sa o tom nezmienil, aj keď Vasilisu by hrozne zaujímalo, čo tým myslí.

Jelena oznámila, že si vezme na starosť organizáciu celej slávnosti: privítanie významných hostí, výzdobu všetkých miestností a, samozrejme, slávnostné menu. Vasilisa to počúvala na pol ucha a premýšľala, ako by sa z tej hlúpej oslavy vykrútila, tým skôr, že jej bude kraľovať neznesiteľná pani Mortinová. Čo keby sa tvárila, že je chorá? Alebo sa pobila s Nortom tak, že ju za to potrestajú? Táto myšlienka sa jej obzvlášť zapáčila.

„Všetci kľučiarri sa musia zúčastniť,“ dôrazne oznámila Jelena a uprene sa zahľadela na Vasilisu, akoby uhádla, na čo myslí. „Samozrejme, okrem našej chudinky začasovanej Frezerovej. Víly skoro skolabovali...“ Hodinárka sa zákerne usmiala.

„Vie sa už, kto Dianu napadol?“ nahlas sa spýtala Vasilisa a s nádejou sa pozrela na otca. Od rozrušenia sa dokonca trochu nadvihla. Mark s Nortom okamžite natiahli uši a Dejla so záujmom prižmúrila oči.

„Vie,“ odvetil Ohnev starší do absolútneho ticha. „Skupina špeciálne vyškolených hodinárov šla do minulosti tej výnimočnej udalosti, aby zistila a zaznamenala, čo sa stalo. V takýchto veciach treba postupovať veľmi opatrne, aby sa nenarušil chod dejín. Zistili sme všetko, čo sme chceli vedieť.“

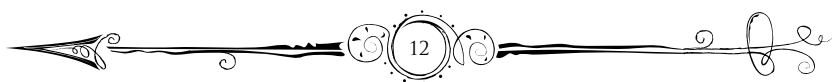
„A kto to teda bol?“ ďalej naliehala Vasilisa.

Výraz Ohneva staršieho sprísnel.

„To je tajná informácia. A nie je určená pre utáranú pubertiačku.“

„Som si istá, že to bola Rezniková!“ okamžite sa rozčúlila Vasilisa. „A vy ju... kryjete! Alebo to bol on!“ ukázala prstom na Marka. „Pokojne mohol na Dianu zaútočiť!“

„Alebo napríklad ty!“ zašklabail sa Mark a zatváril sa prekva-pene. „Možno to teba... ehm... kryjú!“

„To ty si sa ku mne predral ako prvý a zobral mi šarlátový kvet!“

„Prestaňte sa hádať!“ príkro ich okríkol Ohnev starší. „Zakazujem vám o tom hovoriť. Aj tak ste už počuli až-až... Bude lepšie, ak sa vrátíme k plánovaniu slávnosti.“

„Nebolo by od veci pozrieť sa na zoznam hostí,“ okamžite zareagovala Jelena. „Priletí niekoľko ľudí z Radosveta. Astarius sa nezúčastní, opäť sa zavrel vo svojej Hviezdnej veži. Vraj náš veľký časodej opäť blúdi v budúcnosti...“ Na znamenie nesúhlasu povyťahla jedno obočie. „Až sa čudujem, že nikdy nevynechá hodinu so svojimi študentmi.“

„Možno sa jeho čas už nachýlil.“ Ohnevovi staršiemu sa tajomne zablyso v očiach. „Ale to teraz nechajme bokom.“

Vasilisa si všimla, že pri tých slovách Jelene prebehol po tvári nezvyčajný záchvev vzrušenia, ktorý sa jej však hneď podarilo potlačiť.

„A čo náš druhý veľký časodej?“

„Astragor prisľúbil, že vyšle niekoľkých Dragocijovcov,“ pokračoval Vasilisin otec. „Vzhladom na to, že Diana Frezerová zaspala... nazývajte to tak... železný kľúč prevezme niekto z Časokruhu. Bude to Zachara Dragocijová. Pokiaľ viem, je to veľmi šikovná dievča, neraz cestovala v čase.“

Vasilisa sa zaradovala. Mark hvizdol, očividne nemal Dragocijovcov v láske, a to bez výnimky.

„Kedy prídu?“ rýchlo sa spýtala Jelena Mortinová.

„Dorazia dnes večer okolo siedmej. Zrejme prejdú po časovom moste ako vždy.“

„Taký nepríjemný priechod...“

Vasilisa sa potichučky zasmiala, ale napodiv si to všetci všimli. Jelena zomkla pery.

„Norton... Nepremýšľal si o tom, že by tvoja dcéra mala vstúpiť do rádu výnimočných a zaviazat sa sľubom mlčanlivosti? Je prehnane utáraná.“

Vasilisa chcela povedať, že nikam vstupovať nebude a vôbec nie je utáraná! Radšej si to však rozmyslela, aby to naozaj nevyzeralo, že priveľa rozpráva.

„Kým ste tu všetci, chcem vám niečo oznámiť.“ Norton Ohnev prešiel po všetkých očami. „Bohužiaľ, zanedlho budem musieť odcestovať. Možno na dlhší čas.“

„Kam?!“ vyhrkla Vasilisa.

Pri uchu sa jej ozval Markov sotva počuteľný šepot:

„Nastanú ťažké časy, nemám pravdu, Ohnevová?“

Vasilisa ho nenápadne drgla kolenom, za čo si vyslúžila Markov tichý smiech.

„V čase mojej neprítomnosti vás bude mať pod dohľadom pani Mortinová,“ pokračoval Ohnev starší a ignoroval dcérin výkrik. „Láskavo súhlasila, že si vezme na starosť váš oficiálny nástup do Svetločasov a Temnočasov. A bude na vás dozerať...“

„A zároveň vás pripravovať na cestu do časovej priepasti,“ mierne dodala Jelena. „Už som hovorila s Astariusom o tom, aby na svojich hodinách venoval viac pozornosti časovým priechodom.“

„Áno, presne tak,“ pritakal Ohnev starší. „Všetci chceme nájsť Eflarusov zámok čo najskôr. A ja sa možno stihnem vrátiť do Sviatku listopadu.“

Jelena prikývla a ladne zdvihla ruku, aby všetkých utíšila.

„V básni o kľúčoch sa hovorí, že cestu k Rozoklanému zámku nájde krištáľový kľúč,“ zašvitorila. „Budeme dúfať, že Mariška nesklame naše nádeje a do legendárneho časodejníckeho zámku sa nám podarí vrátiť čas... Azda dokážeme Eflarusov zámok obnoviť a vzkriesime v ňom život.“

„Dúfam, že áno...“

Vasilisa nepočúvala. Od rozčúlenia jej horeli líca a bola červená až po koreničky vlasov.

Otec jej sľúbil, že ju ochráni! A pritom odchádza nevedno

kam a ktovie, na ako dlho... A navyše ju necháva napospas jej najhoršiemu nepriateľovi – Jelene!

„Takže my naozaj budeme cestovať do časovej priepasti?“ spýtal sa Nort. Po tvári mu preletel bojzlivý výraz. „Nie je to príliš nebezpečné?“

„Teraz, keď našim planétam nič nehrozí, niet sa čoho obávať,“ uistil ho otec. „Navyše, ako som povedal, nenecháme vás bez dozoru.“

„Samozrejme, že nenecháme.“

Jelenina tvár stuhla vo zvláštnom zamyslenom výraze. Nedívala sa na Vasilisu, ale dievčina mala dojem, že veľká hodinárka teraz premýšľa len o nej.

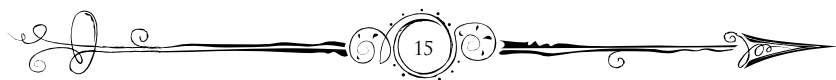
„Ehm, Norton, pýtal si sa, ako ďaleko sme s prípravami na školu... Izby pre tvoje dcéry sú už pripravené. Dejla bude mať samostatnú barokovú izbu so šarlátovými látkami, zlatou štukatúrou, zrkadlami a s gobelínmi na stenách. Veď vieš, je to môj obľúbený štýl. Epoque raného časodejstva, doba mušketerov, parochní, čipkovaných šiat... Počiatky mechanizácie, éra skvelých vedcov a odvážnych cestovateľov.“ Jelena sa usmiala a zasnívala sa. „Rada navštevujem to obdobie... Toľko úžasných vecí vtedy vzniklo!“

„Ja mám radšej viktoriánske obdobie,“ poznamenal Ohnev starší. „Dobu bláznivých vynálezov a veľkolepého cestovania... dobu obrovských mechanizmov, storočie slobodomyselnosti, búrania starých múrov a vzniku nových ideálov. Vtedy žil môj dedo, však vieš, o kom hovorím, a čas sa mu odplatil vďačnosťou, všetci si ho dodnes pamätajú.“

Vasilisu prekvapilo, ako sa otcova tvár zmenila. Jeho zvyčajne studené a ľahostajné oči teraz žiarili vzrušením.

„Ach áno, tvoj dedo bol skutočný velikán.“ Jelena úctivo sklonila hlavu. „Obdaril časodejnícky svet mnohými cennými vynálezmi.“

„Určite o svojom skvelom pradedovi nič nevieš,“ odrazu pošepkal Mark Vasilise. „Bol to skutočne veľký hodinár. Nekonal

síce vždy v súlade so zákonom a často používal zakázané časodejstvo... ale celé spoločenstvo hodinárov dodnes oslavuje jeho činy. A ty o tom vôbec nič nevieš. Preto nie si pravá Ohnevová.“

Vasilisa neodvetila, ale tak silno zapichla vidličku do palacinky s višňovou marmeládou na svojom tanieri, že sa celá náplň rozprskla.

„A ešte si aj nešikovná.“ Mark opovržlivo striasol niekoľko kvapiiek, ktoré sa mu zachytili na rukáve.

„A pre Vasilisu je už izba pripravená?“ V otcovom hlase zaznel zdvorilý záujem.

„Iste,“ roztržito potvrdila Jelena. „Izba tvojej druhej dcéry nebude o nič horšia... Azda len v trochu pokojnejších tónoch. Sám vidíš, že tvoja najmladšia dcéra je už aj tak dosť nervózna.“

Vasilisa si živo predstavila, aké bývanie jej Jelena pripravila. Ktovie prečo si znovu spomenula na Osamelú vežu.

Prudko sa postavila a vyhlásila:

„Nechcem bývať v Rubínovom špici.“

Pri stole zavládlo ticho.

„A kde chceš v tom prípade tráviť noci?“ chladno sa spýtala Jelena. „Hádam nie v Lazore medzi jednoduchými remeselníkmi?!“

„A to by sa dalo?“ zaradovala sa Vasilisa. „Ak je to tak, potom by som...“

Pozrela na otcovu zamračenú tvár a zmlkla.

„Pre veľký čas, ty chceš bývať s remeselníkmi?!“ Jelenu Mortinovú to tak ohromilo, že úplne zabudla na svoje povýšenecké správanie. „V izbách, kde býva viac ľudí spolu? V špине, biede a ustavičnom hluku?“

„Áno, to znie skvelo,“ pritakala Vasilisa a povedala si, že v Jeleniných pokojných tónoch by jej bolo oveľa horšie.

„Veľmi by som chcela bývať v Lazore,“ vyhlásila presvedčivým hlasom a hľadela pritom otcovi priamo do očí.

„Chceš bývať v dome môjho nepriateľa?“ stroho sa informoval. „V dome hodinárskeho majstra Lazareva?“

„Áno,“ vyzývavo odvetila Vasilisa. „Je to tvoj nepriateľ, nie môj.“

Nort s Dejlou urobili grimasy, akoby každý zjedol polovicu citróna.

„Tak dobre,“ znenazdajky súhlasil Norton Ohnev. „Nech je teda po tvojom.“

Jelena si nahlas nervózne vzdychla, očividne neschvaľovala prílišnú zhovievavosť pána domu.

„Dostaneme ťa aj tam, Ohnevová,“ potichu zašepkal dotieravý Mark, keď si Vasilisa znovu sadla. Podľa všetkého si rodinnú výmenu názorov náramne užíval.

„Daj mi pokoj,“ odsekla Vasilisa.

Namiesto odpovede jej Mark z celej sily šliahol na nohu. Ukázalo sa, že podpätko na topánke má poriadne ostrý.

„Podala by si mi palacinku?“ požiadal ju s tým najfalošnejším úsmevom.

Vasilisa mlčky vzala z misy palacinku, poriadne ju namočila do šľahačky a obratne ju pripleskla Markovi na dokonale vyžehlenú košeľu.

Dejla zhĺkla a rukou si zakryla ústa. Nort od prekvapenia dokonca vstal zo stoličky, otec s úžasom vytiahol obočie a Jelene vykĺzla z ruky vidlička a s cengotom dopadla na podlahu.

Pri stole zavládlo stiesnené ticho. Markova tvár každú sekundu menila farby: v prvej chvíli zbledol, hneď zase očervenel a vzápätí bol opäť biely ako stena. Pohľad upieral na jeden bod a pery sa mu od hnevu nebadane chveli. Bolo zrejmé, že len prítomnosť dospelých mu bráni v tom, aby Vasilisu na mieste nezabil.

„Správaš sa príšerne,“ ozval sa Ohnev starší. „Buď taká dobrá, Vasilisa, a choď do svojej izby.“

